

[Finansministeren.]

de private Erhverv, og vi alene holder os til de Lønninger, der gives, er der ingen Grund til at kritisere Statens Regler. Disse giver ogsaa i vidt Omfang Adgang til Avancement for dem, der egner sig til det; og som man har betroet Arbejde til. Det viser sig da ogsaa, at Statens Stillinger udøver en stærk Tiltrækning paa velegnede Folk, som absolut foretrækker Statens Vilkaar for dens Kontorarbejdere fremfor de Vilkaar, der bydes uden for Statstjenesten. Naar det undertiden kniber med at anbringe Folk, som det ærede Medlems Organisation anviser os, paa en tilfredsstillende Løn — og det indrømmer jeg, at saadanne Tilfælde forekommer og rimeligvis ogsaa i Fremtiden vil komme til at foreligge —, skyldes det ikke, at vore Regler i og for sig er ugunstige, men at de er forskellige fra Organisationens.

Staten maa som Landets største Arbejdsgiver være berettiget til at gaa sine egne Veje, og den graduerer bl. a. Tillæggene efter Civilstand og Alder, og den har indrettet sig paa at tage sit Kontorpersonale ind i en ganske ung Alder og føre dem op gennem et forholdsvis stort Antal Alderstillæg. Dette kan skabe Besværligheder, naar vi i Staten skal placere en Kontorarbejder, der i det private Erhverv har mistet en forholdsvis vellønnet Plads og skal begynde forfra i Statstjenesten; men ogsaa dette har vi efter bedste Evne søgt at bøde paa ved særlige Anciennitetsregler, og vi har ogsaa vist Imødekommenhed i saadanne Enkelttilfælde, hvor de generelle Dispensationer ikke har kunnet slaa til; det kender det ærede Medlem særdeles vel fra de Forhandlinger, som han bl. a. har ført med mig. Men at lave Grundlaget for Statens Lønningsordning om eller at betegne denne som daarlig, fordi det af og til kan knibe med at anbringe en arbejdsløs Kontormand fra de private Erhverv i Statstjenesten, finder jeg uberettiget.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj har i sin Finanslovtale beskæftiget sig en Del med Statsregnskabet og Finanslovsforslagets Tal og derunder stillet mig nogle Spørgsmaal. Det ærede Medlem mener, at det er noget for højt anslaaet, naar der paa Budgettet for det kommende Finansaar er budgetteret 380 Mill. Kr. i Formue- og Indtægtsskatter til Staten, idet disse Skatter vil gaa noget ned ved den nye Ligning. Nogen Nedgang regner ogsaa jeg med, ligesom Skattefradraget antagelig vil gøre sig gældende i nedadgaaende Retning for de Beløb, hvoraf Skatten skal lignedes; men jeg vil

dog stadig mene, at det Skøn, som ved Udarbejdelsen af Budgettet for 1943—44 blev foretaget med Hensyn til, hvad Indkomst- og Formueskatten til Staten vil kunne paaregnes at indbringe, hverken er særlig optimistisk eller særlig pessimistisk, men ærdeligt. Selvfølgelig kan Begivenheder indtræde, som omstyrter alle Beregninger, men hvis alt udvikler sig nogenlunde ud fra de Forudsætninger, som i Øjeblikket er beredelige, ser jeg paa nærværende Tidspunkt ingen Grund til at reducere de Tal for Statsindtægterne, som Budgettet for det kommende Finansaar møder med.

Det samme ærede Medlem har dernæst anmodet mig om at udtale mit Skøn over indeværende Aars Status og Økonomi, idet det ærede Medlem meget rigtigt gør opmærksom paa, at der jo nu er gaaet nogen Tid, siden min Forgænger, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, fremlagde Finanslovsforslaget, saaledes at jeg kan give Tinget Oplysninger om Udsigterne for Finansaarets sandsynlige Resultat paa et sikrere Grundlag, end det for snart 2½ Maaned siden var muligt. Denne Henstilling vil jeg gerne efterkomme.

Som det fremgaar af Rigsdagstidende, kom min højtærede Forgænger i den Tale hvormed Finanslovsforslaget blev forelagt her i dette høje Ting den 7. Oktober, til det Resultat, at Finanslovens Udgiftstal paa 909,9 Mill. Kr. vilde stige med ca. 83,4 Mill. Kr. til 993,3 Mill. Kr., men der blev samtidig gjort opmærksom paa, at det endelige Udgiftstal vilde blive en Del større, idet der i den tilbageværende Del af Finansaaret vilde komme nye Udgifter til. Denne Antagelse har i ikke ringe Grad bekræftet sig. Først og fremmest maa Udgiften paaregnes forøget med ca. 21 Mill. Kr. til Manufakturkortene, en Udgift, som vel blev bebudet af min Forgænger, men som ikke var medtaget i Opgørelsen. Dernæst har Finansudvalget tiltraadt en Række Bevillinger, af hvilke jeg skal nævne Tilskud til Nedsættelse af Prisen paa Levertran ca. 2 Mill. Kr., Tilskud til Nedsættelse af Prisen paa Konsummælk ca. 1 500 000 Kr., visse Arbejder paa Privatbanerne ca. 1 Mill. Kr., adskillige politimæssige og dermed beslægtede Foranstaltninger ca. 1,5 Mill. Kr. Hertil kommer en Række mindre Bevillinger, saaledes at Udgiftsbudgettet for 1942—43 nu som Følge af allerede besluttede Udgifter er vokset med ca. 36 Mill. Kr., hvorved Milliarden er passeret, og vi er oppe paa ca. 1 030 Mill. Kr.

Paa den anden Side maa Indtægterne for indeværende Finansaar kunne anslaaes ikke uvæsentligt højere end ved Opgørelsen